ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΥΜΕΩΝ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἁγίους ποὺ τὸν δοξάζουν περισσότερο ἡ γυναῖκες στὴν Ἑλλάδα εἶνε ὁ ἅγιος Συμεών. Κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς του, ἡ γυναῖκες ποὺ εἶνε σ' ἐνδιαφέρουσα κατάστασι προσέχουν νὰ μὴν κάνουν καμμιὰ δουλειά, γιὰ νὰ μὴν ὑποπέσουν στὴ δυσμένεια τοῦ ἁγίου καὶ γίνῃ τὸ παιδί τους «σημαδιακό», «σημειωμένο».

Στὴ Λέσβο μάλιστα φροντίζουν αὐτὴ τὴν ἡμέρα νὰ μὴν πιάσουν ἀκάθαρτο ἀγγεῖο, ἂν δὲ τυχὸν λησμονήσουν καὶ τὸ κάνουν, ἀποφεύγουν νὰ φέρουν τὸ χέρι τους στὸ πρόσωπο, γιατὶ τότε τὸ παιδί τους θὰ βγάλῃ στὸ πρόσωπο ἐλιές.

Στὴ Χίο, σ' ἀνάλογη περίστασι, ἡ γυναῖκες, πρὶν πέσουν νὰ κοιμηθοῦν, βάζουν ἀλάτι μέσα σ' ἕνα ποτῆρι μὲ νερὸ κι' ἀφοῦ λυώσῃ καλά, πλένουν μ' αὐτὸ τὰ χέρια τους κι' ἔπειτα τὸ χύνουν πίσω τους λέγοντας :

Ὅ,τι ἔπιασα κι' ὅ,τι ἔκανα ξοπίσω μου νὰ μείνουν
καὶ σὰν τ' ἀλάτι πῶλυωσα ἔτσι κι' αὐτὰ νὰ λυώσουν.

Κατὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Συμεών, ὅλες ἡ ἐτοιμόγεννες στὴ Χίο πηγαίνουν στὴν ἐκκλησιὰ κι' ἀνάβουν κεριὰ μπρὸς στὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου. Μετὰ τὸ τέλος δὲ τῆς λειτουργίας δέχονται ἐπισκέψεις στὰ σπίτια τους ὥς τὸ μεσημέρι. Καὶ ἂν μὲν ἡ νοικοκυρὰ εἶνε νειόνυμφη, οἱ ἐπισκέπται τῆς προσφέρουν φαγητὸ καὶ διάφορα γλυκίσματα, διαφορετικὰ τοὺς δίνουν σταφίδες, ἀμύγδαλα, καρύδια κλπ.

Ἀνάλογες δοξασίες ἐπικρατοῦν καὶ στὴ Βιθυνία, ὅπου πιστεύουν ὅτι ἡ ἐτοιμόγεννη δὲν πρέπει νὰ ἐργαστῇ τὴν ἡμέρα τοῦ ἁγίου Συμεών, γιατὶ τὸ παιδί της θὰ γεννηθῇ σημαδεμένο.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ

Η ΑΘΕΪΑ ΤΟΥ ΒΟΛΝΕΥ

Ὁ περίφημος φιλόσοφος Βόλνεϋ, ποὺ εἶνε γνωστὸς κυρίως γιὰ τὶς ἀθεϊστικὲς θεωρίες του, ἐταξείδευε κάποτε μ' ἕνα πλοῖο, τὸ ὁποῖο στὸ δρόμο κατελήφθη ἀπὸ φοβερὴ τρικυμία. Τότε ὁ φιλόσοφος, βλέποντας τὸν κίνδυνο ποὺ τοὺς ἀπειλοῦσε, ἔπεσε κάτω γονατιστὸς κι' ἄρχισε νὰ προσεύχεται μὲ κατάνυξι.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὅταν καθησύχασε κάπως ἡ θαλασσοταραχή, κάποιος ἐπιβάτης τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ ἐξέφρασε τὴν ἔκπληξί του γι' αὐτὸ ποὺ τὸν εἶχε ἰδῆ νὰ κάνῃ πρὸ ὀλίγου.

— Φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε τότε ὁ φιλόσοφος, ὅταν κανεὶς βρίσκεται μέσα στὸ σπουδαστήριό του, μπορεῖ νὰ εἶνε ἄθεος καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλει. Μόλις ὅμως ἀντικρύσῃ τὴ μανία τῆς θάλασσας, ἡ ὁποία ἀπειλεῖ νὰ τὸν καταπιῇ, ἀναγκάζεται, θέλοντας καὶ μή, νὰ πιστέψῃ στὸ Θεό !...

Στέφ. Σκουλούδης

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὸ πάθημα τοῦ Στεφάνου Σκουλούδη. Στὸ Δρομοκαΐτειο. Ἕνας τρελλός... λογικὸς καὶ φρόνιμος ! Ὁ Κουσουλᾶκος περὶ τῶν δικηγόρων. Ὁ βασιλεὺς Ὄθων στὴν Ἄνδρο. Ἡ φέσα τοῦ Πετράκη. Ὁ Ὄθων καταπλήσσεται. Καὶ οἱ παριστάμενοι γελοῦν μὲ τὴν καρδιά τους.

Ὁ μακαρίτης ὁ Σκουλούδης συνήθιζε, πολλὲς φορές, νὰ διηγῆται τὸ ἑξῆς κυνηγετικὸ ἐπεισόδιο :

Κάποτε, ἔχοντας τὸ καινούργιο κυνηγετικὸ ντουφέκι του στὸν ὦμο, τὸν σάκκο στὸ πλευρὸ καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ δυὸ κυνηγετικὰ σκυλιά, παραπλανήθηκε κυνηγῶντας στὸ Δαφνὶ καὶ μπῆκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ ξεκουραστῇ στὸ Δρομοκαΐτειο.

Τῇ στιγμὴ ἐκείνῃ ἕνας τρελλός, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕναν ἐπιστάτη τοῦ φρενοκομείου, εἶχε βγῆ σὲ περίπατο. Ἅμα εἶδε τὸν κυνηγὸ ὁ τρελλός, τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε :

— Μὲ τί ἤρθατε ὥς ἐδῶ, κύριε κυνηγέ ;

— Μὲ ἁμάξι, ἀπάντησε ὁ Σκουλούδης.

— Καὶ πόσο τὸ πληρώσατε ;

— Ἑκατὸ δραχμὲς γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα.

— Καὶ τὸ ντουφέκι σας πόσο σᾶς κόστισε ; Ξαναρώτησε ὁ τρελλός.

— Ὄχι λιγότερο ἀπὸ 800 δραχμές, ἀπάντησε ὁ Σκουλούδης.

— Καὶ τὰ δυὸ σκυλιά ;

— Τὸ καθένα ἀξίζει τοὐλάχιστον 150 φράγκα.

— Καὶ χτυπήσατε τίποτα ; ἐξακολούθησε ὁ τρελλός.

— Ναί, κάτι χτύπησα.

— Σὰν τί ;

— Μιὰ μπεκάτσα .

— Καὶ πόσο κοστίζει μιὰ μπεκάτσα ;

— Μιὰ καὶ ὀγδόντα, μοῦ φαίνεται.

Τότε, φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ τρελλός, ἀνέβα στὸ ἁμάξι σου καὶ φεῦγα ἀπὸ ὧδ, ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖς, γιατὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος αὐτοῦ, ἂν μάθῃ ὅτι ἕνας ἄνθρωπος λογικὸς δίνει τόσες χιλιάδες φράγκα γιὰ νὰ σκοτώσῃ μιὰ μπεκάτσα, τὴν ὁποία μπορεῖ ν' ἀγοράσῃ μὲ μιὰ κι' ὀγδόντα στὴν ἀγορά, θὰ διατάξῃ ἀμέσως νὰ σὲ κλείσουν στὸ φρενοκομεῖο... Καί, ξέρεις ; Ἐδῶ μέσα εἶνε ὅλοι παλαβοί !...

* * *

Μιὰ φορά, στὸ σπίτι τοῦ ἀλησμονήτου διευθυντοῦ τοῦ «Σκρίπ» Κουσουλάκου ἔλεγαν διαφόρους χαρακτηρισμοὺς γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα.

Ὁ Κουσουλᾶκος, μὲ τὸ εἰρωνικό του πνεῦμα, ἐχαρακτήριζε τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο ἐπιγραμματικά.

— Κι' ἐγὼ τί εἶμαι ; τοῦ λέει ἔξαφνα ἕνας δικηγόρος.

— Ὅ,τι φαίνεσαι ἢ μᾶλλον ὅ,τι δὲν... φαίνεσαι, τοῦ ἀπάντησε ὁ Κουσουλᾶκος.

Ἔτσι ἦρθε ἡ συζήτησι γιὰ τοὺς δικηγόρους.

— Δικηγόρος, εἶπε τέλος ὁ Κουσουλᾶκος, εἶνε ἕνας ποὺ ἡσυχάζει καὶ εὐτυχεῖ ὅταν οἱ ἄλλοι μαλλόνουν !...

* * *

Σὲ μιὰ περιοδεία, στὰ 1840, τοῦ βασιλέως Ὄθωνος στὰ Ἑλληνικὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου, οἱ ὑψηλοὶ ταξειδιῶται ἐπισκεφθῆκαν τὴν Ἄνδρο.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων προκριτῶν τοῦ Νομοῦ, ποὺ ἐδέχθη σὲ ἀκροάσι ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, ἦταν καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐπαρχιακοῦ Συμβουλίου Ἀθανάσιος Πετράκης, ἀπὸ τὴν Μεσαριὰ τῆς Ἄνδρου.

Ὅπως ὅλοι οἱ πρόκριτοι καὶ οἱ προεστοὶ τῆς Ἄνδρου, φορεῦσε καὶ ὁ Πετράκης τὸ ἰδιαίτερο ἀρχοντικὸ κοστοῦμι ποὺ φορεῦσαν οἱ νησιῶτες τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, δηλαδὴ τσουμπέ, φέσα μακρυὰ καὶ τσακιστή, ζωσμένη μὲ σαρίκι.

— Ἀπὸ ποῦ εἶσθε σεῖς ; τὸν ρώτησε ὁ Ὄθων μόλις τὸν εἶδε.

— Ἀπὸ τὴ Μεσαρία, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε καμαρώνοντας κάπως γιὰ τὸν τόπο τῆς καταγωγῆς του ὁ Πετράκης.

Ὁ Ὄθων, καθὼς εἶνε γνωστό, ἤτανε βαρύκοος καὶ νόμισε ὅτι τοῦ εἶπε «ἀπὸ τὴ Μασσαλία».

— Τί λές ; Ἀπὸ τὴ Μασσαλία; φώναξε κατάπληκτος ὁ βασιλιᾶς. Περίεργο πρᾶμα. Ἐγὼ δὲν εἶδα ποτέ μου στὴ Μασσαλία ἀνθρώπους μὲ τέτοια ροῦχα καὶ τέτοιο φέσι !...

Ὅσοι παρίσταντο στὴ σκηνὴ αὐτή, παρ' ὅλο τὸν ὀφειλόμενο σὸν βασιλέα σεβασμό, δὲν μπόρεσαν νὰ κρατήσουνε τὰ γέλια.

Ὅτι ὁ Θεὸς τὴν τιμωροῦσε γιὰ τὸ κακὸ ποὺ εἶχε κάνει στὴ Μαρίνι ! Καὶ ὅτι, ἂν τὸ ἐπανόρθωνε τὸ κακὸ αὐτό, τὸ παιδί της θὰ ξαναγινότανε καλά.

Τότε ἡ καλλιτέχνις δὲν ἔχασε καιρό. Ἔτρεξε ἀμέσως στὴν ἀντίζηλό της, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε κλαίοντας.

— Συγχώρησέ με ! Συγχώρησέ με ! τῆς φώναξε. Πές μου ὅτι συγχωρεῖς μιὰ δυστυχισμένη μητέρα !

Κι' ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα.

Ὅταν τὴν εἶδε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, ἡ Μαρίνι ξέχασε τὸ κακὸ ποὺ τῆς εἶχε κάνει. Τὴ φίλησε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν παρηγορῇ.

— Ὦ ! Εἶμαι βεβαία τώρα πὼς τὸ παιδί μου θὰ σωθῇ, φώναξε κλαίοντας ἀκόμα ἡ Γιορντάν. Καὶ σύ, καὶ σύ, ἀγαπημένη μου, θὰ γνωρίσῃς καὶ πάλι τοὺς θριάμβους σου. Ὅταν σοῦ ἔρχεται στὸ νοῦ τὸ κατηραμένο ἐκεῖνο λεμόνι, νὰ σκέπτεσαι μαζὺ καὶ τὴ ζάχαρη καὶ τὴ σόδα. Ζάχαρη, σόδα καὶ λεμόνι κάνουν μιὰ ὡραία λεμονάδα, ποὺ δροσίζει τὸ λάρυγγα καὶ κάνει πιὸ καθαρὴ τὴ φωνή !

Ἐπάνω στὴν προσπάθειά της νὰ διορθώσῃ τὸ κακὸ ποὺ εἶχε κάνει, ἡ Γιορντὰν εἶπε ἴσως μιὰ ἀνοησία. Μὰ τὸ βέβαιο εἶνε ὅτι αὐτὴ ἡ ἀνοησία στάθηκε σωτήρια. Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, ἡ Μαρίνι ξανανέβηκε στὴ σκηνή, δὲν ἔπαθε πειὰ τὰ παλιά της. Τραγούδησε λαμπρά, ὑτέροχα, χωρὶς τὰ σάλια της νὰ πνίγουν τὴ φωνή της. Αἰσθανότανε, ἀντίθετα, δροσερὸ τὸ στόμα της, κι' αὐτὸ ἔκανε πολὺ πιὸ καθαρώτερη τὴ γλυκειὰ φωνή της.

Ἀπὸ τότε οἱ Φλωρεντινοὶ ξαναβρῆκαν τὴν ἀγαπημένη τους καλλιτέχνιδα, μὲ τοὺς παληούς της θριάμβους... Τὸ παιδάκι τῆς Γιορντὰν γιατρεύτηκε καὶ ἡ δυὸ ἐχθρὲς ἔγιναν καὶ πάλι φίλες, πιὸ ἀγαπημένες τώρα ἀπὸ ἄλλοτε !

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Ἡ σεμνότης πρέπει νὰ προφυλάσσῃ τὴν καλλονή, ὅπως τὸ ἀγκάθι τὸ ρόδο.

— Πάρε ὅ,τι μπορεῖς καὶ φύλαγε ὅ,τι ἔχεις.

— Ἕνας μωρὸς θὰ βρῇ πάντα ἕναν ἄλλον μωρότερο γιὰ νὰ τὸν θαυμάζῃ.

— Πρέπει ν' ἀφίνῃς πάντοτε ἕνα παράθυρο ἀνοιχτὸ στὴν τύχη.